

13. navadna nedelja
Pirniče, 1. julij 2018
»Tvoja vera te je rešila!«

Dragi bratje in sestre!

V teh dneh škofje po Sloveniji in še marsikje po svetu posvečujejo nove duhovnike. Če ste v minulih dneh prebirali Družino ali poslušali Radio Ognjišče ste najbrž opazili, da je letos novih duhovnikov precej več kot minulo leto. Če so bili lani za celo Slovenijo posvečeni le štirje novomašniki (3. na praznik ssv. Petra in Pavla in eden kasneje) potem se letos smemo veseliti kar 20. novih delavcev v Gospodovem vinogradu. Bogu hvala.

Če pogledamo današnji evangeljski odlomek, se v njem jasno zariše odgovor na vprašanje: kakšno je pravzaprav poslanstvo duhovnika? Duhovnik med ljudi prinaša Jezusa Kristusa, ta pa svetu prinaša življenje.

V evangeliju smo danes spremljali dve, prepletajoči se, zgodbi. Prva o ženski, ki je 12 let krvavela in druga o 12 letni deklici Taliti. Srečanje z Jezusom je prvo ozdravilo njene bolezni, drugo pa priklicalo v življenje. A kot smo že navajeni, v Svetem pismu ni nič tako, kot je videti na prvi pogled. Videli smo že, da svetopisemske številke nikakor niso naključne. Ko v svetem pismu vidiš številko 12 to nedvomno pomeni izvoljeno ljudstvo. Ženska, ki je 12 let krvavela, dejansko pomeni starozavezno izvoljeno ljudstvo, Izrael, ki izgublja svojo moč, energijo, ki ga je dolga stoletja ohranjala pri življenju. Država, rojena v dramatičnem pobegu dvanajsternih izraelskih plemen iz egiptovske sužnosti; država, ki si pod vodstvom božjih mož, prerokov, utre pot med uveljavljene narode in si po modrosti njenih voditeljev kot sta David in Salomon, najde mesto v zgodovini; ta ista država v krempljih birokratskih pismoukov začne dobesedno izgubljati kri in se sesedati sama vase. Jezusove besede: *»Hči, tvoja vera te je rešila«* zato še zdaleč niso namenjene neki konkretni zgodovinski osebi, ampak narodu kot celoti: Če me boš sprejel in mi iskreno prisluhnil, boš ostal pri življenju.

Druga dvanajstletnica, deklica Talita, govori o drugem izvoljenem ljudstvu; o tistem, ljudstvu, ki ga Jezus prikliče v življenje: o Cerkvi. O nas, bratje in sestre. Brez njega nas ne bi bilo. Njemu dolgujemo svoj obstoj, svojo istovetnost. In kolikor se bomo zanašali nanj, kolikor bomo svojo moč črpali iz njega, bomo živeli.

Na južni fasadi ljubljanske stolnice so tako imenovana ljubljanska vrata, na katerih je kipar Mirsad Begič upodobil portrete ljubljanskih škofov 20. stoletja. Ti se s svojimi pastirskimi palicami,

ki so kot nekakšne korenine, dotikajo Jezusovega pokopanega telesa. Sporočilo je jasno in nedvoumno. Cerkev živi le toliko, kolikor živi na Jezusu. Kolikor črpa iz njegove osebnosti, iz njegove žrtve na križu.

Bratje in sestre: mladike smo, vcepljene na Kristusa. Kolikor bomo ostali na njem, bomo od njega prejemali življenjsko moč in preživel.

Če sem razmišljanje začel z mislijo na nove duhovne poklice, naj ga s to mislijo tudi sklenem. Vloga duhovnika v naši družbi je ohranjati našo zakoreninjenost v Kristusu. On je, ki prinaša življenje in nam ga daje v izobilju, če smo ga pripravljeni sprejeti. Ta naša pripravljenost pa se kaže v naši veri, v zaupanju, da nas spremlja na naših življenjskih poteh, v zaupanju, da nam lahko pomaga, če ga za to prosimo, v otroškem zaupanju, da se nam ob njem ne more zgoditi nič slabega. In duhovniki smo tu, da vas na to vedno znova spominjamo, da v vas budimo vero in vas z zakramenti podpiramo na poti za Gospodom. Amen.